

Odhalí Helen Walshová
tajemství záhadného domu na konci ulice?

MARIAN
KEYESOVÁ
Tajemný dům

Tajemný dům

MARIAN
KEYESOVÁ

Tajemný dům

Přeložila Iva Emmerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 Marian Keyes

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Mystery of Mercy Close*
(First published by the Penguin Group, London, 2012)

přeložila © 2013 Iva Emmerová

Redakce textu: Růžena Steklačová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2013 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074615886

Věnováno Tonymu

Mohlo by mi to být jedno – teda je to fakt čirá ironie, ale jsem asi jediná z mého okolí, co si nemyslí, že je kdovíjaký potěšení někam se „zašít“ a mít na chvíli „od všeho pokoj“. Přála bych vám slyšet moji sestru Claire, jak donekonečna vykládá a touží po tom, aby se jednoho krásného rána probudila ve cvokárně. Prý neexistuje větší slast.

„Mám bezva nápad,“ vykládala kamarádce Judy. „Co se takhle zničehonic zhroutit? Společně.“

„Skvělý!“ Judy nadšeně souhlasila.

„Budem na dvojíku. Něco božského.“

„Namaluješ mi obraz.“

„Týjjó... vlídný lidi, měkký laskavý ruce... tichý hlasy... bílý měkký povlečení, bílý kanape, bílý orchideje, všechno v bílým...“

„Úplnej ráj,“ prohlásila Judy.

„Přesně, ráj!“

To určitě! Žádný nebe. Otevřela jsem pusu, že budu oponovat, ale nedaly se zastavit.

„... zurčící voda...“

„... vůně jasmínu...“

„... v povzdálí tikají hodiny...“

„... vyzvání zvon...“

„... my dvě v posteli, hlavu prázdnou díky antidepresivům...“

„... zasněně pozorujeme zrnka prachu...“

„... čteme italský módní časopisy...“

„... nebo si kupujem Magnum Gold od zmrzlináře, co jezdí od pokoje k pokoji...“

Jenže nikdo takový tam nebude. A nic milého a vlídného taky ne.

„Zkušenej hlas řekne...“ Judy se odmlčí, aby pokračovala procítěně: „Judy, nyní máte nás, abychom z vás sňali všechny strasti.“

„Přibatolí se roztomilá sestřička a zbaví nás povinností,“ snila Claire.

„Všem řekne, aby nám dali pokoj. Sdělí těm nevděčnejm blbcům, že jsme se zhroutily, že to je jejich vina a že na nás budou muset bejt o hodně hodnější, pokud se vůbec někdy vrátíme.“

Claire i Judy vedly děsivý život – děti, psi, manželé, práce a k tomu přetěžký a čas žeroucí úkol vypadat o deset let mladší. Věčně tryskem vozily synky na ragbyové tréninky, dcerky vyzvedávaly u zubaře, řítily se městem na nějakou schůzku. Byly hotové umělkyně v plnění multiúkolů naráz. Než na křižovatce naskočila červená, opucovaly svůj zvěřinec, na mailly odpovídaly ze sedačky v kině, vláčné bochánky v červených formičkách pekly o půlnoci, kdy je pubertální dcery současně trápily poznámkami o „tlustý starý krávě“. Ani minutka nazmar.

„A dají nám xanax,“ snila dál Claire.

„Booože, taková krááása.“

„Kolik jen budem chtít. Jen co dobereme druhý platíčko, zazvoníme na sestru a ona donese další.“

„Zůstanem v pyžamu. Každý ráno nám donesou čistý bavlněný, úplně nový, přímo z obalu. A spát budem šestnáct hodin denně.“

„Júúúú, spaní...“

„Budem se vznášet jak na obláčku, plout a šťastně snít, v hnízdečku z měkounký cukrový vaty...“

Nadešel čas poukázat na jednu skrytou odpudivou závalu jejich laskominkových vyhlídek. „Akorát že bájíte o cvokhausu.“

Obě rádně vykulily oči.

První se vzpamatovala Claire a řekla: „Ovšemže mě ani nenapadlo myslet na psychiatrii. Prostě jen místo..., kde bysme si oddychly.“

„Ano, lidi si do blázince chodí odpočinout.“

Ztichly. Judy si kousala spodní ret. Myšlenkou na pobyt v léčebně se vůčihledně zaobíraly.

„Takže co jste měly na mysli?“ chtěla jsem vědět.

„No, něco jako lázně...,“ prohlásila Claire. „Tam přece předepíšou třeba i pilulky.“

„No jo, protože tam maj blázny,“ informovala jsem je. „Opravdový magory. Nemocný lidi.“

Následovalo hluboké ticho a pak se na mě Claire podívala, v obličejí celá rudá. „Bože můj, Helen,“ prohlásila. „Ty seš ale kráva. Nemůžeš aspoň někdy někomu dopřát něco hezkýho?“

Čtvrtek

Myslela jsem na jídlo. Když uvíznu v dopravní zácpě, vždycky to na mě přijde. Jasný, jako na všechny ostatní, jenže jsem nejedla od sedmi od rána, což bylo před deseti hodinama. Z rádia zpívali Laddz, dneska už podruhý – nebylo to špatný znamení? A jak se mi autem šířila ufnukaná sladkobolná melodie, zmocnila se mě nutkavá potřeba najet do sloupu.

Blížila jsem se k pumpě. U silnice vlevo vlála červená tabule a zvala na něco dobrého. Mohla bych se z toho babylonu vymanit a zajet si koupit koblihu. Jenže budou chutnat jak vysušený mořský houby. Možná bych udělala líp, kdybych se s jednou podobnou umyla. A kromě toho kolem pumpy kroužilo hejno tmavých supů.

Jaksi mě odrazovali. Ne, rozhodla jsem se, vykašlu se na to...

Počkat! *Supové?*

Ve městě?

U pumpy?

Podívala jsem se ještě jednou a nikoho jsem neviděla. Jen racky. Obvyčejný irský racky.

A došlo mi to: „Panebože, ne! Zase?“

O patnáct minut později jsem zaparkovala před domem našich a dala si načas, abych se vzpamatovala. Začala jsem hrabošit v kabelce a hledala klíče. Pokusili se mi je odebrat, když jsem se od nich před třemi lety stěhovala, jenže jsem zdatný stratég, a tak mi zůstaly. Máma sice vyhrožovala, že nechá vyměnit zámek, ale když si vezmete, že jim trvalo osm let, než si koupili pořádný kýbl, tak jak by mohlo dojít k takový proměně a složitýmu úkonu, jako jsou nový klíče?

Zastihla jsem je v kuchyni, popíjeli čaj a jedli koláč. Ti stařecci – jak se mají skvěle, i když někteří necvičí tai-či. (Já mu přijdu na chuť.)

Podívali se na mě a jen stěží zakrývali zášť.

„Mám pro vás novinu,“ hlesla jsem.

Mámě se vrátila řeč. „Co tu děláš?“

„Bydlím tady.“

„To teda nebydlíš. Zbavili jsme se tě. Tvůj pokoj jsme vymalovali. A nikdy jsme nebyli spokojenější.“

„Říkám, že mám novinu. Zůstávám tady, a to je ta nová zpráva.“

Začínala vypadat ustrašeně: „Máš přece vlastní bydlení.“

Bouřila se, ale ztrácela přesvědčivost. Koneckonců musela to přece čekat.

„Nemám. Od dnešního rána nemám kde bejt.“

„Nezaplacený splátky?“ zesinala (pod řádným nánosem oranžový předpisově irsko-maminovský šminky).

„Co se děje?“ táta byl hluchý a často dost popletený. Těžko říct, co víc z toho a co kdy převažovalo.

„Neplatila HYPOTÉKU,“ halasila máma do jeho lepšího ucha. „ZHAFT-LI jí byt.“

„Nemohla jsem si dovolit splátky. Děláte, jako by to byla moje chyba. A mimochodem, celý je to ještě složitější.“

„Máš přece kluka,“ pravila máma s nadějí v hlase. „Že bys bydlela u něj?“

„Ale ale, to je změna, ty jedna zarytá katoličko.“

„Musíme jít s dobou.“

Zavrtěla jsem hlavou. „K Artiemu se nastěhovat nemůžu. Jeho děti to nedovolí,“ teda ne tak docela. Šlo jen o Bruna. Nesnášel mě, správný slovo je nenáviděl, ale Iona byla docela fajn a Bella mě zbožňovala, doslova. „Jste moji rodiče. Bezpodmínečná láska, připomínám. Věci mám v autě.“

„Cože? Jako všechno?“

„Néé.“

Strávila jsem dva dny se dvěma chlápky a vyplatila je na ruku. Pár kousků nábytku, který mi ještě patřil, nastrkali do obrovské úschovny kdesi za letištěm, budou tam čekat na lepší časy. „Jen oblečky a pracovní krámy,“ teda těch dosti hodně, když si vezmete, že jsem kancelář opustila přibližně před rokem. Docela dost oblečení, i přes ty tuny, které jsem vyházela během pakování.

„A kdypak to asi skončí?“ zeptala se matka hašteřivě. „Kdy nastanou naše zlatý časy?“

„Nikdy,“ odušil táta s náhlou jasnozřivostí. „Tvoří část nového úkazu, takzvaného generačního bumerangu. Dospělé děti se vracejí domů. Čet jsem o tom v *Půvabu*.“

A s tímhle časopisem se nepolemizuje.

„Pár dní zůstat můžeš,“ uznala máma. „Ale varuju tě. Možná barák prodáme a poplavíme se po Karibiku.“

Vzhledem k současným cenám nemovitostí by jim peníze za prodej domu nestačily ani na výlet kolem ostrůvků Aran západně od Irska. Šla jsem do auta pro krabice s věcmi a cestou jsem se rozhodla, že už do nich nebudu rýpat. Koneckonců poskytl mi střechu na hlavou.

„V kolik večeříme?“ neměla jsem hlad, ale chtěla jsem vědět, jak to chodí.

„Večeře?“

Žádná nebyla.

„Vlastně se odbýváme,“ přiznala máma, „když jsme jen my dva.“

Zneklidňující zpráva. Už takhle jsem se cítila dost mizerně, a ještě k tomu přibyli máma s tátou, kteří se zničehonic chovají, jako by čekali na smrt. „Co teda jíte?“

Překvapeně se jeden na druhého podívali, pak sjeli pohledem na koláč na stole. „No... asi koláč, ne?“

Bývaly časy, kdy by mi podobné uspořádání vyhovovalo více než značně, neboť jsme celé dětství – já a moje čtyři sestry – považovaly za velmi, ale velmi riskantní pozřít cokoli, co ukuchtila matka. Jenže teď nešlo jen o mne.

„Takže v kolik se jí koláč?“

„Kdy chceš.“

Takhle to nepůjde. „Potřebuju vědět hodinu.“

„Tak v sedm.“

„Fajn. A chtěla jsem... viděla jsem hejno supů u pumpy.“

Máma sevřela rty.

„V Irsku supové nejsou,“ odpověděl táta. „Svatý Patrik je vyhnal.“

„Má pravdu,“ souhlasila matka důrazně. „Žádný supy jsi neviděla.“

„Jenže...“ sklapla jsem. K čemu tu pusu otvírám? Jen nasávám vzduch.

„Co děláš?“ vyplašila jsem mámu.

„Já...“

Co že dělám? „Snažím se dejchat. Svírá se mi na prsou, asi tu nemáte dost vzduchu.“

„Samozřejmě že máme. A dýchat umí každé, je to nejpřirozenější věc na světě.“

„Myslím, že se mi smrsknul hrudník. Znáte to... jak se kosti stáří začínou kroutit.“

„Je ti třiatřicet. Dočkej času a mého věku, a pak si budeme vyprávět o scvrklý kostře.“

Netušila jsem, kolik naší mámě je, neboť ona v tomto směru vytrvale mlžila. Občas zmiňovala životně důležitý podíl na povstání v roce 1916. („Pomáhala jsem spisovat Prohlášení nezávislosti pro mladýho Pádraiga, Patricka Henryho Pearse, vedl Velikonoční povstání republikánů v roce 1916, četl to na schodech Generálního ředitelství pošt.“)

Jindy nyla nad léty dospívání, který protřasala při Elvisových písničkách, když přijel do Irska, přesněji řečeno při jeho „Hucklebuckovi“. (Elvis v Irsku nikdy nebyl a žádnou takovou skladbu nikdy nezpíval, jak jste ale zkusili něco říct, ještě přitvrdila a trvala na tom, že Elvis se tu stavil cestou do Německa a že zaspíval, protože ho právě ona osobně o to požádala.)

Přesto všechno se mi máma zdála větší a robustnější, než bývala.

„Jen se pěkně nadechni, no tak, dělej, každý to zvládne,“ naléhala. „Každý malý dítě ví, jak dechat. Takže co budeš dělat dneska večer? Až si dáš... koláč? Budem se dívat na telku? Nahráli jsme si dvaadvacet dílů soutěže *Co bude dnes večer dobrého*.“

„Aha...“ Nechtěla jsem se dívat. Normálně sleduju nejmíň dva díly denně, jenže najednou se mi pořad zprotivil.

Pozvání k Artiemu platilo – mohla jsem přijít kdykoli. Jenže dnes večer bude mít u sebe děti a já si nebyla jistá, že mám dost sil na hovory s nimi všemi. Navíc jejich přítomnost stojí v cestě naší milostné blízkosti. Artie celý týden pobýval a pracoval v Belfastu, a já... no, ven s tím a příznej si to..., stýskalo se mi po něm.

„Asi zajdu k Artiemu,“ vypadlo ze mě.

Máma vyskočila. „Můžu se přidat?“

„Jasně že ne! Varovala jsem tě!“

Máma měla pro Artieho dům slabost. Jestli čtete časopisy o bydlení, pravděpodobně podobnou stavbu znáte. Zvenku připomíná domek pracující třídy, takzvaný soli naší země. Krčí se rovnou u chodníku, jako by smekal a byl si velmi vědom toho, kam patří. Břidlicová střecha pokroucená a vchodové dveře tak nízký, že jimi bez úhony proklouzne jen úředně ověřený skrček.

Jen co se ocitnete uvnitř, zjistíte, že komplet celou zadní stěnu vybourali a nahradili plovoucím skleněným futuristickým schodištěm, na který zavěsili ložnicový hnízdečka se střešníma okna sahajícíma až do nebe.

Máma se tam dostala jen jednou, omylem – varovala jsem ji, ať nevylézá z auta, jenže očividně mě neposlechla. Dům ji vyvedl totálně z míry a mě uvrhla do obrovských rozpaků, to si příště už nenechám udělat.

„Tak jo, nepůjdu,“ odpověděla. „Mám ale prosbu.“

„Jakou?“

„Půjdeš se mnou na koncert Laddz? Dávají se zas dohromady.“

„Ty ses pomátla?“

„Já? Teda od tebe to sedí, ty s těma svejma supama.“

2

Trpasličí domky pro pracující lid jsou fajn a prima a v pořádku, akorát že k nim jaksi nenáleží příhodný parkování v podzemní garáži, takže mi to k Artiemu trvalo hodnou chvíli, vlastně dýl než samotná tříkilometrová cesta. Konečně se mi podařilo fiátka pětistovku (černá barva, černý vnitřek) zapasovat mezi dva obrovitánský SUV autáky a vpustila jsem se do světa zámotků na bidýlku. Měla jsem svůj klíč – trvalo nám pouhých šest týdnů, než jsme výměnný obřad podstoupili. Artie mi předal klíč ke svému domu. Já mu dala klíč ke svému bytu. Neboť tou dobou jsem ještě měla kde přebývat.

Oslepená zapadajícím červnovým sluncem jsem po paměti následovala hlasy, prošla domem a sestoupila po kouzelném plovoucím schodišti až dolů k chumlu velmi pohledných světlovlasých lidiček. A copak dělali? Ze všech možných i nemožných věcí, světa, div se – skládali puzzle. Artie, můj krásný Viking. Iona a Bruno a Bella, jeho krásné děti. A Vonnie, krásná ex-manželka. Seděla na lavici vedle Artieho a štíhlým opáleným ramínkem narážela do jeho širokánských zad.

Nečekala jsem, že ji tu potkám, jenže bydlela kousek odtud a často se zastavila, většinou v závěsu s novým partnerem Steffanem.

Všimla si mě jako první. „Helen!“ halasila opravdu velmi vřele.

Uvítací sbor se rozezpíval, rozzářily se žárovečky úsměvů a byla jsem vtažena do záplavy objetí, od každého z nich jsem dostala pusy. Fakt srdečná famílie, tihle Devlinovi. Jen Bruno se stáhnul a myslel si, že jsem nic nezaregistrovala. Moje vnitřní počítadlo si posouvalo kuličky, kolikrát už mě urazil a jak moc mnou pohrdá. Nic mi neuniklo. Každý holt jsme na něco jinýho.

Bella od hlavy až k patičce v růžovém voněla po třešňové žvýkačce a nad mým příchodem jásala. „Helen, Helen,“ pověsila se na mě. „Táta neříkal, že přijdeš. Můžu tě česat?“

„Bello, nech Helen vydechnout,“ brzdil ji Artie.

Bella byla ve svých devíti letech nejmladším, nejkřehčím a nejvíce laskavým členem místního spolku. Byla naprostá ztřeštěnost odtažovat se od ní, jenže jsem musela napřed cosi vyřídit. Zaměřila jsem pohled do místa, kde se Vonnieino rameno dotýkalo Artieho. „Trochu odstupu bych si žádala,“ vypadlo ze mě. „Jsi na něj nějak moc natlačená.“

„Je to jeho žena.“ Brunovy zženštilé tvářičky pobouřeně zahořely... on snad používá *tvářenku*?

„*Ex-žena*,“ nedala jsem se. „A já jsem jeho přítelkyně. Takže teď je můj,“ honem, rychle a neupřímně jsem dodala: „Ha, ha, ha.“ (Teda kdyby mě chtěl někdo někdy kritizovat za sobectví a nezralost, a jako že Bruno je chudák, jak se asi cejtí atd., mohla jsem jednoduše říct: „Prokristapána, to byla *sranda*. Přece se musí naučit rozpoznat *legraci*, ne?“)

„Spíš Artie se tisknul ke *mně*,“ ozvala se Vonnie.

„Netisknul,“ dneska večer jsem se opravdu necítila na slovní hrátky s Vonnie. Horkotěžko jsem ze sebe něco vydolovala. „Jedeš po něm pořád. Už toho fakt nech, Vonnie. Je do mě blázen.“

„Vždyť já vím,“ dobrosrdečná Vonnie se posunula a prostor mezi ní a Artiem se výrazně zvětšil.

Vůbec se to ke mně nehodilo, nemohla jsem si pomoci, ale Vonnie se mi zamlouvala.

No, a co na to všechno Artie? Velice hluboce se zajímal o levý dolní okraj skládačky, to bylo celé. Artieho silnou stránkou byla mlčenlivost, když jsme se s Vonnie pustily do babské potyčky. Zpočátku se mě snažil bránit a ochraňovat, proti čemuž jsem ostře protestovala. „To je, jako bys vykládal, že z ní jde větší strach než ze mě.“

Opravdovou potíž představoval Bruno. Dřtil síru a plival kolem sebe víc než jedubaba a věděla jsem, že oprávněně. Rodiče se rozešli, když mu bylo devět, v tom nejhorším a nejcitlivějším věku. Teď s ním, pubertákem, mlátily hormony a zlost, což se navenek projevovalo fašistickým ohozem ve stylu Kompletbubák – černá úzká košile, rovné úzké černé kalhoty nacpané do nablýskaných černých holinek a velmi, velmi blond vlasy, ostře zarovnané až na dlouhou vlající ofinu. Maloval si oči a připadalo mi, že začal používat i zdravíčko.

„Tak jak?“ věnovala jsem místnímu shromáždění poněkud křečovitý úsměv.

Artie zvedl hlavu a upřeně se na mě podíval. Taková modř! Bože...

Ztěžka jsem polkla. Strašně moc jsem zatoužila, aby Vonnie odešla domů, děti zalezly do postelí a já mohla být aspoň chvíli s Artiem sama. Jak moc by bylo nevychovaný říct jim, ať jdou?

„Něco k pití?“ zeptal se Artie a nespouštěl ze mě pohled. Mlčky jsem přikývla.

Myslela jsem si, že se zvedne, zajdeme spolu dolů do kuchyně a já si budu moct tajně k němu trochu přivonět.

„Já jdu,“ pravila Iona jako ve snách.

Málem jsem zařvala zklamáním. Pozorovala jsem ji, jak povlává po visutém schodišti směrem k místu, kde přebývalo pití. Ioně bylo patnáct. Překvapovalo mě, že dostává takovou důvěru a nechají ji přenášet víno z jedné místnosti do druhé, aniž by se obávali, že ho cestou vyzunkne. Já jsem v jejích letech do sebe lila cokoli, co přede mnou nezamkli. Myslím, že jsme to tak měli všichni. Že by za to mohlo malý kapesný? Netuším. Ale nechápala jsem Ionu i jí podobně střídmy důvěryhodný lidský druh.

„Helen, něco k snědku?“ Vonnie nabízela. „V lednici je fenyklový salát se sýrovou zálivkou.“

Žaludek se mi svíral tak, že bych nepozřela ani sousto. „Už jsem jedla.“ Nejedla. Dokonce ani kousek toho koláče, který měli naši doma k večeři.

„Určitě?“ Vonnie na mě mazaně jukla. „Jsi nějaká pohublá. Nechceš mě doufám trumfnout?“

„Žádný strachy.“

Možná ale obavy byly na místě. Nejedla jsem pořádné jídlo od – no dost dávno, nedokázala jsem si uvědomit kdy vlastně. Před týdnem? Asi? Možná déle. Tělo přestalo upozorňovat hlavu, že má hlad. Nebo byl můj mozek natolik zasekaný obavami a nejrůznějšími strachy, že informace o stravě se už nevešla. V ojedinělých chvílích, kdy podnět přece jen prošel, jsem stejně nebyla v stavu vykonat pro sebe víc, než jen přelít mlékem vločky či jiná chroupátka a tak ukonejšit hlad. Včera večer jsem zkusila praženou kukuřici a učinila jsem prazvláštní poznání – proč bych proboha měla do sebe soukat nahrubo nasekané polystyrénové hrušky, když mi rozedřou celou pusku a ještě se mi do ran dostává sůl?

„Helen!“ hlaholila Bella. „Pojď si už hrát!“ Vykouznila růžový hřebínek a růžovou krabici – takovou tu plastovou, s víkem, na svačinky, plnou růžových sponek, klipsiček a huňatých gumiček do vlasů. „Posaď se.“

Ach jo, můj ty bože. Kadeřnice. Aspoň že si nehrajam na paní v okýnku

registru vozidel. Nic horšího neznám. Musela bych celý hodiny postávat ve frontě a ona by byla ta bába za sklem. Snažila bych se jí vysvětlit, že se záležitost dá vyřídit celá přes internet, online, a Bella by se cílila, že se mnou není žádná hra.

„Napij se,“ řekla a zasyčela na Ionu. „Dělej, nevidíš, že je celá bez sebe?“

Iona mě obdařila číší červeného vína a skleničkou na vysoké nožce, ve které cinkaly kostky ledu. „Shiraz nebo domácí kozlíkovéj ledovej čaj Nevěděla jsem, co bys radši, tak jsem vzala oboje.“

Rozhodla jsem se pro víno, a vzápětí jsem si to rozmyslela. Dostala jsem strach, že jak začnu pít, nebudu mít dost, a jímala mě hrůza z následný kocoviny.

„Vino raději ne, díky.“

Obrnila jsem se proti přívalu, jenž obvykle následoval: „Cože? Bez vína!? Fakt nechce? Není už úplně divná?“ Čekala jsem, že celá rodina Devlinů vyskočí jako jeden muž, nasadí mi dvojitého nelsona a sklenku červeného do mě nalijou pomocí umělohmotného trychtýře. Odchyt ovečky-ubožky..., ale nic se nestalo. Nepadlo ani slovo. Na chvíli jsem totiž zapomněla, že nejsem doma.

„Tak colu? Bez cukru?“

Páni, u Devlinů byli dokonalí hostitelé, dokonce i ta vláčná ploužící se Iona. Vždycky měli v lednici colu light, přestože ji ani jeden z nich nepil. Pro mě.

„Ne, díky, nic nepotřebuju.“

Usrkla jsem bylinkovýho čaje – nebyl špatný, ale ani dobrý – a usalašila jsem se na obrovský polštář na zemi. Bella si ke mně klekla ze strany a začala mi kartáčovat hlavu. „Madam, máte překrásné vlasy,“ mumlala.

„Děkuji vám mnohokrát, paní.“

Upozorňuju vás, že pro Bellu jsem byla senzační celá. Její úsudek nebyl objektivní.

Ve vlasech se mi proháněly malinké prstíčky, rozdělovaly tlusté prameny do tenčích, a pojednou jsem se, snad poprvý po deseti dnech, dokázala volně a zhluboka nadechnout i vydechnout. „To je tak příjemný...“

„Dnes se nedařilo, paninko?“ zeptala se soucitně frizérka.

„Škoda mluvit, má malá růžová *amiga*.“

„Jen mi vše povězte,“ trvala na svém.

Málem jsem všechnu tu mizérii na ni vyklopila, až na poslední chvíli jsem si uvědomila, že je Belle sotva devět let.

„No...“ spustila jsem s nuceným veselým nadhledem. „Protože jsem nestačila zaplatit účty, musela jsem se vystěhovat z bytu...“

„Cože?“ polekala jsem Artieho. „Kdy?“

„Dneska. Nic se neděje, to je dobrý,“ odpovídala jsem spíš Belle.

„Proč jsi mi nic neřekla?“

Pročpak jsem mu *nic neřekla*?! Proč asi... Když jsem mu před šesti týdny dávala klíč od bytu, zalaškovala jsem, že by taková situace mohla nastat. Celá naše země žije na splátky a vězí v dluzích až po krk. Navíc minulou sobotu a neděli měl Artie u sebe děti a taky byl celý týden pracovně mimo město a mně připadalo strašně těžký svěřovat podobně závažný věci telefonu. A upřímně řečeno, nesvěřila jsem nikomu, co se děje.

Včera ráno, když mi došlo, že jsem se ocitla na konci cesty – ve skutečnosti jsem se tam ocitnula už před časem, jenže jsem si to nepřipouštěla a doufala jsem, že se objeví pár asfaltérů a několik kilometrů silnice mi ještě bíle nalajnují – prostě jsem v tichosti na dnešek objednala dva stěhováky. Ticho ve mně nastalo proto, že jsem se styděla. Nebo smutnila? Byla zaskočená? Kdoví, těžko říct.

„Co budeš dělat?“ rozrušeně se vypyťovala Bella.

„Nastěhovala jsem se k rodičům, na nějaký čas, ještě se s tím nesrovnali, tak není nic moc k jídlu, ale snad se to poddá...“

„Proč nebydlíš tady?“ zeptala se Bella.

Brunova broskvová tvář vmžiku ztmavla v zuřivý nach. On byl stabilně natolik žlučovitý a navztekaný, že byste čekali obličej posypaný bebíčky. Nikoli tak, měl jemnou a hladkou pleť.

„Protože se s tvým tátou známe jen chvilku...“

„Pět měsíců, tři týdny a šest dnů,“ vypočítala Bella. „To je skoro šest měsíců. A to je půl roku.“

S úzkostí jsem pozorovala její malý obličejík.

„Tolik vám to spolu sluší,“ pokračovala vřele a nadšeně. „Podle maminky. Vid', mami?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Vonnie s jízlivým úsměvem.

„Těžko bych se k vám mohla nastěhovat,“ snažila jsem se hovořit rozverně. „Bruno by mě o půlnoci podřízнул.“ A pak by mi šlohnul make-up.

Bella se vyděsila. „To by neudělal.“

„Ale jo,“ prohlásil Bruno.

„Bruno!“ zaječel na něj Artie.

„Helen, omlouvám se.“ Bruno byl vycvičený. Odvrátil se, ale ne dost rychle, abych neviděla, jak si mumlá: „Jdi do prdele, ty krávo.“

Stálo mě obrovské úsilí se ovládnout a neodseknout: „Ne, *ty táhni* někam, fašoune.“

Bude ti čtyřiatřicet, napomenula jsem se. A Artie by si nás mohl všimnout. Odhlákal mě blikání telefonu. Přišel mail s příhodně neobvyklým úvodem: „Řádná porce omluvného koláče.“ Načež jsem uviděla od koho: Jay Parker. Mobil mi málem vypadl z ruky.

Drahá Helen, můj báječný mrzoutku. Sice mě to výsostně štve, ale musím přiznat, že potřebuju Tvou pomoc. Nemůžeme nechat minulost minulostí a sejít se?

Trvalo mi necelou vteřinku poslat jednoslovnou odpověď.

Ne.

Nechala jsem Bellu, ať se mi dál prohrabuje ve vlasech, usrkávala jsem valeriánský odvar a pozorovala Devlinovy skloněné nad skládačkou. Přála jsem si, aby se všichni vypařili, samozřejmě kromě Artieho. Nemohli bysme si zalézt aspoň k telce? V domácnosti, kde jsem vyrůstala, to bylo kruté naopak. Dokonce ani v nejprudším létě jsme nevyužívali zahradu, především proto, že ovladač k televizi neměl takový dosah. A tento přístroj znamenal pro rodinu Walshových velmi mnoho. Nikdy a nic, naprosto nic – křty, pohřby, svatby – se neobešlo bez kulisy puštěný televize. Pokud možno nejraději nějaký hodně uřvaný sladkobolný seriálek. Jak si mohli Devlinové vystačit s pouhopouhým *klábosením*?

Uvědomila jsem si, že potíží asi nebude v nich. Problémy mám nejspíš já sama. Schopnost bavit se s lidmi ze mě vyprchávala jako vzduch ze zteřelého balonu. V tuhle chvíli jsem se cítila hůř než před hodinou.

Belliny jemné prstíčky mi škubaly vlasy z hlavy a ona kvokala a poska-kovala kolem, až zjevně dospěla k jakžtakž uspokojivému výsledku.

„Bezva! Vypadáš jak mayská princezna, dívej,“ strčila mi před nos kapesní zrcátko.

Mrkla jsem koutkem oka, uviděla dva dlouhé copy a cosi zakrouceného nad čelem.

„Mrkněte na Helen,“ svolávala Bella zástupy. „Je strašně krásná, že jo?“

„Krásná,“ souhlasila Vonnie a znělo to opravdu velmi upřímně.

„Jak mayská princezna,“ zdůraznila Bella.

„Je to pravda, že Mayové vynalezli zmrzlinu?“ zeptala jsem se. Rozhostilo se vyděšené ticho, ale jen na chvílku, pak se zase rozproudila konverzace, jako kdybych nic neřekla. Tady jsem *vysílala* na naprosto odlišné vlnové délce.

„Ano, vypadá přesně jako mayská princezna,“ pravila Vonnie. „Akorát že Helen má zelené oči a mayská princezna by měla oči spíše hnědé. Ale účes je perfektní. Podařil se ti, Bello. Ještě čaj, Helen?“

Světě, div se, byla bych si dala. Aspoň chvíli pobýt mezi těmi pěknými Devlinovými, užít si jejich slušné vychování a dobré způsoby, stolní hry a přátelské manželské rozchody, a u stolu takové to a-dětem-dáme-jen-půl-sklenky vína. Opravdu jsem velice moc toužila mít Artieho jen pro sebe, jenže to na to nevypadalo, a ani se mi dokonce nedařilo vydolovat ze sebe našťvanost. Nebyla jeho chyba, že měl tři děti a náročnou práci. Nemohl tušit, jak špatný den jsem dnes zažila. Nebo včera. Či celý týden.

„Ne, dík, Vonnie, nedám si. Měla bych už jít,“ vstala jsem.

„Odcházíš?“ Artie vypadal znepokojeně.

„Uvidíme se v sobotu a v neděli,“ nebo jindy, až příště děti půjdou k Vonnie. Přestala jsem se orientovat v jejich programu, byl velmi složitý. Výchozí postup byl, že děti stráví spravedlivě shodnou dobu u každého z rodičů, ovšem určené dny se ve skutečnosti měnily každý týden podle situace, kdy Artie nebo Vonnie (většinou Vonnie, jestli vás to zajímá) potřebovali krátké volno nebo jeli na svatbu na venkov apod.

„Není ti nic?“ Artie projevoval opravdovou starost.

„Je mi fajn.“

Ted' to rozhodně řešit nebudu.

Chytil mě za zápěstí. „A nechceš ještě chvílku vydržet?“ ztišil hlas a pokračoval. „Poprosím Vonnie, aby už šla. A děti pak časem musí do postelí.“

Jenže to mohlo trvat hodiny a hodiny. Nemohli jsme si s Artiem jít lehnout dřív. Jasně že jsem ráno bývala k vidění, bylo teda nabíledni, že jsem u nich spala – akorát jsme všichni předstírali, že jsem noc strávila na imaginárním rozkládacím lůžku a že Artie spal celou noc sám. Přestože jsem byla Artieho milenkou, chovali jsme se, jako bych byla rodinná přítelkyně.

„Musím jít.“ Nedokázala jsem dál sedět u stolu. Čekat, až budu mít Artieho a jeho pěkný tělo jen pro sebe, až ho budu moct svlíknout. Vyletěla bych z kůže.

Ovšem nejprve jsem musela dát všem sbohem. Zabrало to pokaždé takových dvacet minut. Vůbec jsem nestála o zdlouhavé loučení, kdyby záleželo na mně, zamumlala bych cosi o potřebě jít se vyčurat a pak bych se vytratila, a než by si povšimli, že jsem v trapu, byla bych skoro doma.

Říkat lidem *Na shledanou* mi připadá nesnesitelně nudný. V myšlenkách jsem pryč, takže všechno to „Mějte se prima“ a „Opatrujte se“ a úměvy a tak dále je obrovská ztráta času.

Občas zatoužím lidi od sebe odstrčit, setřást jejich ruce z ramen a zdrhnout. Jenže Devlinové to tak měli – objetí a dvojpusa – dokonce i od Bruna, který se ze svého středostavovského prostředí nedokázal zcela vymanit. Taky čtvero pusinek od Belly, na obě tváře, na čelo i na bradu spolu s návrhem, že zase brzy můžu přespat v jejím pokojíčku.

„Půjčím ti svoje pyžamko s jahůdkovými dortíky,“ slibovala.

„Je ti devět,“ ozval se Bruno superposměšně. „Není náhodou trochu starší? Že by se tak asi vešla do tvého pyžama...“

„Máme stejnou velikost,“ prohlásila Bella.

Srandovní na tom bylo, že měla skoro pravdu. Já byla na svůj věk prťavá a Bella na ten její vysoká. Všichni Devlinové byli dlouhání, po Artiem.

„Jsi si jistá, že chceš být sama?“ ptal se Artie, když mě vyprovázel ke dveřím. „Máš za sebou opravdu perný den.“

„Ale jo, je mi skvěle.“

Vzal mě za ruku, přes košili si mou dlaní masíroval prsa a pak zamířil dolů...

„Přestaň,“ odtáhla jsem se od něj. „Nezačínej něco, co nemůžem dokončit.“

„Dobrá. Alespoň ti ale sundám tohle... než odejdeš.“

„Povídám... Artie...“

Stáhl mi něžně a velmi obřadně z hlavy čelenku, kterou mi tam vetkla Bella, a upustil ji na zem.

„Ach jo...“, vypadlo ze mě, a pak ještě jednou, když mi vjel rukama do vlasů a začal rozplétat copy. Na chvílku jsem zavřela oči a nechala se viskat. Zakroužil palci kolem uší, pohladil čelo, zamračenou vrásku mezi obočím i zátylek. Svíravý pocit ve tváři mi povoloval, zaťaté zuby taky, a když nakonec přestal, byla jsem tak blažená, že slabší ženská by se svalila.

Ustála jsem to. „Neposlintala jsem tě?“ zeptala jsem se.

„Tentokrát ne.“

„Fajn, tak já jdu.“

Sklonil hlavu a dal mi pusou, mnohem odtažitěji, než bych si přála, ale dobře tak, nebyl čas na rozpalování.

Projela jsem mu rukou po zátylku, strašně ráda jsem ho tahala za vlasy až u kořínků, jen jemně, aby to nebolelo. Teda ne tak docela.

Když jsme se od sebe odtáhli, řekla jsem: „Máš pěkný vlasy.“

„Vonnie říká, že potřebuju ostříhat.“

„A já říkám, že ne. A já tady rozhoduju.“

„Jasně,“ odpověděl. „Zkus se trochu vyspat. Zavolám ti později.“

Za posledních pár týdnů jsme si vypěstovali jakýsi stereotyp – ještě těsně před usnutím jsme si zatelefonovali, jen na malou chvilku.

„A odpověď na tvou otázku,“ dodal, „zní ano.“

„Jakou otázku?“

„Jestli Mayové vynalezli zmrzlinu.“

„Aha...“

„Ano, jistěže, Magnum vymysleli oni.“

3

Jen co jsem sedla do auta a rozjela se, uvědomila jsem si, že nemám kam jít. Najela jsem na dálnici, ale když se přiblížil výjezd směrem k našim, nevšímala jsem si ho a jela dál.

Řídím ráda, připadám si jak v pění. Nepatřím nikam, odněkud jsem odjela, ještě nikam nedorazila. Jako kdybych přestala existovat v té chvíli, kdy jsem se vydala na cestu, a dokud někam nedorazím, nejsem na světě. Moc se mi líbil stav nebytí.

Lapala jsem otevřenou pusou po vzduchu, snažila jsem se ho polknout, abych uvolnila stále se zvětšující svírání na hrudi.

Pak zazvonil mobil a mě se zmocnila děsná úzkost. Rychle jsem se podívala, kdo volá – neznámé číslo. Takže to mohla být fůra lidí, a párkrát už mi volalo několik nemilých typů, nejradyji volali ti s neuhrazenými platbami. Jenže vnitřní hlas mi jasně sděloval, kdo je onen tajemný volající. A s ním jsem mluvit nemohla. Po pěti zazvoněních nechal vzkaz. Mrskla jsem telefon na vedlejší sedadlo a jela dál.

Pustila jsem rádio trvale naladěné na stanici plnou zpráv. Zrovna vysílali sport, pořad jménem *Off the Ball*, novinky pro mě naprosto nezají-

mavý a mně zcela ukradený – zápasy a jejich průběhy a dění kolem. Jen na půl ucha jsem poslouchala sportovce i trenéry, z tónu hlasů jste krásně poznali, jak převelice a všechno je pro ně nesmírně důležité. A tak mě napadalo: Pro *vás jo*, ale mně je to úplně *fuk*. Pro mě je životně důležitý, co se děje kolem mě, jenže to je zase úplně ukradený vám. Takže..., existuje vůbec *něco* opravdu podstatného?

Určitý drobný vhled jsem získala. Pro ně skončí svět, když v neděli nevyhrají okresní přebor. Už předem umíraj hrůzou z porážky. Prožívají zoufalství. Jenže na tom nezáleží.

Na ničem nezáleží.

Znovu zazvonil mobil, neznámé číslo. Díky předchozímu telefonátu jsem měla temné a silné podezření, kdo to je. Telefon pětkrát zazvonil, a konec.

Silnice byla v tuhle noční dobu skoro prázdná – blížila se desátá a slunce zapadalo. Pro vaši informaci, počátkem června se zdálo, že denní světlo nebere konce. Nesnášela jsem to. Telefon se zase rozdrnčel, já to přece dobře tušila. Zas pět zazvonění a dost. Po pár minutách znova. Zazvonil, zmlknul, zazvonil, zmlknul a pořád dokola. Jak bývalo jeho zvykem. Něco chtěl a musel mi to sdělit *ted' hned*. Popadla jsem telefon se zoufalou touhou ho umlčet, jenže prsty mi naběhly snad desetinásobně, nedařilo se mi najít správné tlačítko.

Konečně jsem ten příšerný krám umlčela – rozumějte – zatípla jsem Jaye Parkera. Zhluboka jsem si oddychla a řídila dál.

Na obzoru visely prapodivné mraky. Připadalo mi, že jsem něco podobného ještě nikdy neviděla. Obloha působila cize a nepřátelsky, soumrak nebral konce, světlo přetrvávalo a já měla pocit, že šera nedožiju. A projela mnou ta nejděsivější hrůza.

Dojela jsem napůl cesty směrem k Wexfordu a slunce konečně zapadlo. Konečně jsem mohla v klidu otočit auto a zamířit zpátky k našim.

Když jsem dorazila k domu, na vteřinku jsem popustila uzdu představě, jaké by to bylo, kdybych bydlela s Artiem. Ale okamžitě jsem se, jak když tne gilotinou, od podobných nápadů odřízla. Prostě na něco takového nešlo ani pomyslet. Děs s běsem. Navíc Artie se ani nezmínil, leda Bella by mohla. A co kdybych zjistila, že já chci a Artie ne? Ještě hůř... co kdyby *on chtěl*, abych se přestěhovala *já*?

Úplně stačilo, že jsem přišla o byt, ještě aby nastaly další zvraty v podobě Artieho. Pouto mezi námi bylo velice křehké, ale vedli jsme si

zatím dobře. Nutit se do úvah o společném bydlení a při nich zjistit, jak si oba myslíme, že jsou předčasné... vůbec bysme našemu vztahu neprospěli. I kdybychom rozhodnutí odložili, stejně by zůstal pocit, že jsme si projevili nedůvěru. A nebo... co kdybych se k němu nastěhovala a přišli bysme na to, že to byl špatný nápad? Jak se řeší podobná situace? Je cesta zpátky?

Ztěžka jsem si povzdechla. Škoda toho bytu. Pak by Artie mohl chodit za mnou a ke mně, kdykoli by se mi zachtělo. Jenže takový uspořádání bylo v trapu, navždycky. Vůbec nepřipadlo v úvahu, abychom se usalašili u mých rodičů, natož tam provozovali sex, vždyť naši spali naproti přes chodbu. Pěkně ujetý... a nikdy by to nefungovalo.

Podělaný zvraty a změny, jak jsem je nenáviděla. Přijdou si a všechno převrátí.

Před domem našich stál neznámý elegantní sporták. Dům i auto halilo přítmi. Klidně mohlo jít o cvoka a násilníka, ovšem když jsem vystoupila z auta, žádný velký překvapení (značky Nepříjemný) se nekonalo. S dopadajícím světlem se z postavy vyklubal Jay Parker. Naposledy jsem ho viděla asi před rokem – nijak jsem čas nesledovala – a vůbec se nezměnil. Vychrtlík v oblečku s bokovkami, tmavé rejdicí oči a pohotový úsměv, vypadal přesně, jak má vypadat: podvodník.

„Volal jsem ti,“ řekl. „Zvedáš vůbec někdy telefon?“

S odpovědí jsem vůbec neotálela. „Co chceš?“

„Potřebuju tvou pomoc.“

„Ani náhodou.“

„Zaplatím.“

„Nemáš dost peněz,“ mimořádně *mastnou* sazbu pro Jaye Parkera jsem měla už dávno vymyšlenou.

„Představ si, že mám, znám tvoji taxu. Zdvojnásobím ji. Zaplatím předem, v hotovosti,“ vytáhl tlustou ruličku bankovek. Tak tlustou, až mě to zarazilo.

Koukla jsem na peníze, pak na něj. Nechtěla jsem pracovat pro Jaye Parkera. Nechtěla jsem s ním mít cokoli společného.

Jenže ta spousta peněz.

Benzín do auta. Kredit do telefonu. Vyšetření u doktora.

Podezřívavě jsem se zeptala: „Po čem jdeš?“

Muselo jít o nějaký podraz.

„Potřebuju najít jednu osobu.“

„Koho?“

Zaváhal. „To je tajný.“

Propichovala jsem ho pohledem. Jak mám hledat člověka, o kterém ani nesmím vědět, jak se jmenuje?

„Chci říct, že jde o choulostivou záležitost...“ bodlem špičatých bot přesunul pár kamínků. „Musí zůstat utajená před novinářema...“

„Kdo to je?“ byla jsem upřímně zvědavá.

Vystříhl několik zmučených výrazů.

„Kdo?“ pobízela jsem ho.

Zničehonic poslal jeden z kamínků ladným širokým obloukem do dálky. „Do háje s tím vším, stejně ti to musím říct. Jde o Waynea Diffneye.“

Diffney! Slyšela jsem o něm. Vlastně jsem toho o něm věděla dost. Dávno, pradávno, myslím tak v polovině devadesátých let, byl členem kapely Laddz. Jedné z nejpopulárnějších irských chlapeckých hudebních skupin. Nikoli na stejné úrovni jako třeba Boyzone nebo Westlife, nicméně byli obrovsky oblíbení. Samozřejmě že dny jejich největší slávy byly ty tam, zestárlí a zesměšněli, elán byl pryč, ale spousta lidí na ně vzpomínala s velkou láskou. Stali se jakýmsi národním pokladem.

„Určitě to už víš, Laddz se dali zase dohromady a vrací se na pódium, příští týden budou mít tři megakoncerty. Ve středu, ve čtvrtek a v pátek.“

Návrat Laddz po letech! Netušila jsem, že je něco takového na spadnutí – měla jsem na starosti jiné záležitosti, svoje věci, jednu či dvě... Situace do sebe pojednou zapadaly. Písničky vysílané v rádiu každou čtvrtou minutku, a urputnost matky, s jakou mě nutila jít na koncert.

„Sto euro za osobu, prodej vstupenek na místě,“ vlezle pokračoval Jay. „Jasná tiskárna na peníze.“

Zatím typický Jay – přízemní šejdír menšího formátu.

„A?“ tlačila jsem.

„Jsem jejich manažer. Jenže Wayne nechtěl – nechce – hrát. On je ...“ Jay zmlknul.

„... stydí se?“

„No... váhá.“

Váhá. Dovedla jsem si to představit. Jako v každé jinošské kapele, tak i Laddz představovali pět typů. Ten Talentovaný. Ten Roztomilý. Ten Teplý. Ten Potrhlý. A ten Jiný.

Wayne byl ten Potrhlý. Mohlo být i hůř, avšak jen kdyby byl ten Jiný.

Wayneova potrhlost se projevovala převážně vnější úpravou – a to vlasů. Nosil na hlavě útvar podobající se budově opery v australském Sydney a vypadal, že mu vzhled zcela vyhovuje. Na jeho obranu nutno říct, že byl mladý, neuměl to jinak, a v posledních letech vše dostatečně odčinil naprosto normálním zjevem i projevem.

Samosebou, tohle všechno se odehrálo v minulých životech. Mnoho vody uplynulo v řece od doby, kdy zněly jejich šlágry. Původní pětičlenní Laddz se stali kvartetem, když od nich ten Talentovaný odtáhl, respektive zdrhnul. (Stal se světově proslulou superstar a ke svým pochybným hudebním kořenům z mládí se v žádném případě a nikdy nehlásil.) Zbývající čtveřice ještě chvíli ze všech sil zápolila, a když se nakonec kapela úplně rozložila, nikdo po ní ani nevzdechl.

Mezitím se Wayneův soukromý život rozpadl napadrt. Manželka Hailey ho opustila kvůli opravdické rockové hvězdě, Shockovi O'Shaughnessymu. Wayne se jednou do Shockova sídla vypravil, aby manželku přivedl zpět, jenže zjistil, že je těhotná a že se vůbec nehodlá vracet. Náhodou byl u starého dobrého kamaráda Shocka ve stejnou chvíli na návštěvě zpěvák Bono ze skupiny U2 a choval se tam jak pes obranář. Povíдалo se, že prý zoufalý Wayne švihnul Bona raketou do levého kolena a zaječel na něj: „To máš za album *Zooropa!*“

Wayne si prožil hotové peklo a rozhodl se, že má na to stát se řádným umělcem. Shodil háro a vypěstoval si bradku, když mluvil v rádiu, střídmo používal slovo prdel, hrál na akustickou kytaru a natočil několik alb o neopětované lásce.

Publikum mu vůčihledně fandilo. Jednak proto, že mu utekla žena, a pak za ránu uštědřenou Bonovi. Wayne si přece jen jakýsi úspěch užil, jenže ne dost velký. Hudební nakladatelství přestala jeho alba vydávat a nakonec zájem o něj vymizel docela.

A nastalo dlouhé ticho... Nyní zřejmě nadešel znovu ten správný čas. Sněhové příkrovy roztály a vrátilo se jaro. Z ječících fanynek-dvacítek jsou nyní dospělé ženy, s dětmi a jakousi tesknou touhou. Když se nad tím zamyslíte, tak jejich koncertní návrat byl vlastně jen otázkou času.

Jak mi řekl Jay Parker – před třemi měsíci se na ty čtyři chlapíky nalepil, nabídl se jim jako nový manažer a přislíbil jim (jen tipuju, protože ho znám) nevyčísitelné bohatství, pokud se načas dají dohromady. Všichni do toho šli. Jay jim okamžitě nakázal omezit ježdění autem a běhat osm kilometrů denně. A začít pravidelně, byť umírněně zkoušet. Netřeba nijak jančit.

„Příprava obnáší spoustu ježdění,“ líčil Jay. „Když to půjde dobře, procestujeme celou zemi, možná i Anglii, dojde na vánoční DVD a bůhví co ještě... oni si vystačí s pár librama.“

Z toho jsem usoudila, že Laddz jsou na mizině, vícekrát ženatí nebo závislí na autech.

„Jenže nechtěl,“ vyprávěl dál Jay. „Možná mu teprve všechno docházelo, v posledních týdnech byl... nedalo se na něj spolehnout. Několik dní se neukázal na zkoušce. Načapali ho s italským chlebem a sklenicí čokoládovo-oříškový pomazánky... a oholil si hlavu.“

„Cože?“

„Rozplakal se při modlení.“

„Modlení?!“

Jay pohrdavě máchl rukou. „John Joseph na tom trval.“

Tak je to tedy. John Joseph Hartley – ten Roztomilý a zbožný, teda příjmenším před patnácti lety takový byl.

„Jak se modlili?“ chtěla jsem vědět. „Buddhistický zpěvy?“

„Ne, ne. Postaru, většinou růženec. Ten nikomu neuškodí. Vlastně je to spíš stmelovalo. Jenže... uprostřed třetího Bolestného tajemství se topil v slzách. Rozbrečel se jak holka. Utekl a příští den nepřišel na zkoušku, to bylo včera – a když jsem za ním přijel domů, měl tričko zapatlaný od čokolády a oholenou hlavu.“

Wayneovy proslavený vlasy. Ze všech Potrhlíkových úprav teď ta nejpraštější. Chudák. Musel opravdu hodně chtít, aby mu všichni dali pokoj.

„S vlasama bysme si poradili,“ vykládal Jay dál. „I s tím auťákem. Slíbil, že se dá dohromady, ale dneska ráno se zas neukázal. Nebral ani pevnou, ani mobil. Rozhodli jsme se, že budem zkoušet bez něj, ať si den odpočine, užije svoji malou revoltičku, domluvili jsme se...“

„Kdo ‚my‘?“

„Já. A John Joseph, tuším. Takže když jsme dneska skončili, volal jsem Wayneovi, jenže měl mobil vypnutý. Dál jsem volal domů, jako bych neměl co dělat, že jo? Je pryč. Prostě se... vypařil. A pak už jsi do toho vstoupila ty.“

„Ne.“

„Ano.“

„Ve městě najdeš tucet dalších soukromých vyšetřovatelů. Zoufale hledaj práci. Zajdi si za některým.“

„Helen, poslouchej mě,“ najednou se úplně rozvášnil. „Jasný, moh jsem

si najmout vysloužilýho bručouna, aby se naboural do seznamu cestujících všech aerolinek za posledních čtyřiaadvacet hodin. Jasný, můžu sedět u telefonu a obvolávat všechny hotely v celý zemi. Jenže cítím, že to bude nanic. Wayne není jednoduchej. Každýho jinýho bysme našli třeba v hotelu, a snadno, protože by si objednal masáže a jídlo do pokoje. Hrál by golf,“ otrásl se. „Ale u něj... nemám ponětí, kde by moh bejt.“

„Takže co?“

„Potřebuju, abys Wayneovi takzvaně vlezla do hlavy. Potřebuju někoho, komu to myslí trochu *za roh*, a ty, Helen Walshová, jsi svým trochu pošahaným způsobem v tomhle geniální.“

Trefil hřebíček na hlavičku. Ano, byla jsem líná a uvažovala jsem neložicky. Mý schopnosti jsou omezený. Brzy se otrávím a lehce se naštvu. Ovšem taky mám chvílky, kdy se mi rozsvítí naprosto brilantně. Jak nastanou, tak pominou, a nemůžu se na ně spolehnout, ale dějí se mi.

„Wayne se určitě,“ pokračoval Jay, „schovává někde *za bukem*.“

„Fakt?“ vyvalila jsem doširoka oči, koukla se nahoru a dolů, do všech stran a kolem sebe. „Za bukem, říkáš? Jo? A vidíš kde? Ne. Ani já ne. Takže tenhle nápad je nanic.“

„Snažím se jen říct, že se *neschovává* stejně jako normální lidi. Schovává se, jasný, ale ne *na ráně*, ne tam, kde bysme ho našli hned, prostě na žádných místech, který logicky přicházejí v úvahu.“

Zapeklitý? Nebo co?

„Jayi, mně připadá, že se... trápil. Oholená hlava a podobný věci. Chápu, jsi posedlej vidinou peněz, výdělkem z utěrek a dóziček na donášku jídel s emblémem kapely Laddz, jenže jestli Diffney někde přemýšlí, že něco provede, je tvój povinností to oznámit.“

„Provede?“ Jay na mě překvapeně zíral. „O čem to prosím tě mluvíš? Asi jsem se špatně vyjádřil. Wayne se prostě zašívá.“

„No nevím...“

„Truceje, nic víc.“

Možná ano. Možná jen vkládám stav svý mysli do Wayneovy hlavy.

„Měl bys jít na policii.“

„Nebudou zasahovat. Zmizel dobrovolně, ani ne před čtyřiaadvaceti hodinama... A bacha, tisk se nesmí nic dozvědět. Helen Walshová, tak co? Pojeď se mnou do Wayneova domu, třeba tě něco napadne. Věnuj mi hodinu svýho času a já ti jich zaplatím deset. Dvojnásobný honorář.“

Můj vnitřní hlas mi dokolečka opakoval – Jay Parker je darebák.

„Korunky se budou jen kutálet,“ lákal Jay. „V současný chvíli jsou pro soukromá očka hubený léta.“

Nemýlil se. Nikdy nebyla o práci taková nouze. Kolik jí za poslední dva roky ubylo, hrozný, pomalu nebylo do čeho píchnout, stávalo se, že si člověk nevydělal vůbec nic. Víte, nevábila mě pouze vidina peněz, srdce se mi rozbušilo představou, že budu něco dělat, že se můžu zaměřit na rozluštění nového rébusu, že budu moct utéct před svými myšlenkami.

„Takže jak?“ zeptal se Jay a upřeně mě pozoroval.

„Platba předem.“

„Dobrá,“ podal mi svazek bankovek a já je přepočítala. Zapláceno za deset hodin, přesně jak slíbil.

„Tak jedeme k Wayneovi?“ chtěl vědět.

„Na vloupačku si teda netroufám.“

Byly doby, že jo. Víím, je to nelegální, ale jaký by život byl bez trochy toho vzrůša a hrůzy?

„Buď v klidu, mám klíče.“

4

Nasedli jsme do auta, ze kterého se vyklubal třicet let starý jaguár. Mělo mi to dojít. *Přesně* takový auto k Jayovi patřilo.

„Obchodníci“ přece mívají starý auta, protože fixlují a pletichaří a věčně jsou na štíru s finančákem.

Vypnula jsem mobil a zasypala Jaye ostře mířenými otázkami.

„Má nějaký nepřátele?“

„Hodně kadeřníků po něm šlo, *nesouhlasil s vlasovou politikou.*“

„Jel ve drogách?“

„O tom nevím.“

„Půjčoval si od lichvářů?“

„Myslíš takzvaný rychlý prachy? Nemám tušení.“

„Jak víš, že zmizel dobrovolně?“

„Pro lásku boží, kdo by ho unášel?“

„Nejsi z něj nadšenej?“

„Ale jo, ujde. Trochu moc náruživěj.“

„Kdy jsi s ním naposledy mluvil?“

„Včera večer. Viděl jsem se s ním asi v osm a John Joseph mu volal přibližně v deset.“

„A dneska ráno nepřišel na zkoušku?“

„Ne. A když jsem mu večer volal, nebyl doma.“

„Jak to víš? Byls tam? Tys vlezl k někomu do bytu, když tam nebyl? Kristepane, jsi nestydatej.“

„Ty se lidem do domů vloupáváš a ještě jsi za to placená.“

„Ke kamarádům nelezu.“

„Udělal jsem to jen proto, že jsem *měl o něj strach*.“

„Jak to, že máš klíče?“

„Umělci. Potřebujou nad sebou pevnou ruku. Mám klíče od všech z kapely, včetně kódů k jejich alarmům.“

„Kdy myslíš, že odešel?“

„Nic mě nenapadá, ani nemůžu najít jeho pas.“

„Je k vidění na nějaký sociální síti? Na Twitteru?“

„Ne. Je tak trochu... uzavřenej,“ z Jayova hlasu čišelo opovržení.

„Tak na jiný? Na Facebooku?“

„Jasně. Ale od úterý nepřišly žádné zprávy. Jenže není z těch, kteří u toho sedí každý den.“

Zase to opovržení.

„Pokud něco napíše, přidá cokoli, okamžitě mi to řekneš. Jak se jmenoval poslední příspěvek?“

„„Nejsem žádněj Rajko Doleček“.“

„Jasný. Potřebuju fotku z poslední doby.“

„Žádněj problém,“ vytasil se s fotografií.

Mrkla jsem na ni zběžně a hodila mu ji zpátky. „Necpi mi takovej krám mizernej, leda pro novináře dobrej. Jestli chceš, abych ti ho našla, potřebuju vědět, jak ten člověk vypadá.“

Mrsknul po mně fotkou. „*Takhle* vypadá.“

„Opálenej ze solárka? Namejkapovanej? Vyfoukaný vlasy? Zoufalecky rozšklebená pusa dokořán? Není divu, že zdrhnul.“

„Snad se najde něco víc v domě,“ připustil Jay. „Dopravdy podstatnýho.“

„Na co se chystal v posledních letech? Když žádný nový kusy nevyšly?“ Tohle mě vždycky zajímalo – co potom, když se chlapecký kapele nedařilo.

„John Joseph dává do placu spoustu možností. Je producent.“

John Joseph Hartley... nikdo netušil, jak to zařídil, ale během uplynulých let se zbavil nálepky toho Roztomilého a udělal kariéru jako pro-

dukční. O nikom z jeho *stáje* jste ale určitě neslyšeli, Kylie Minogue mu nevolala. A většinou působil na Středním východě, asi nejsou vybíraví. Zřejmě se mu vedlo dobře a stačilo mu to. V září pozornosti obecnstva se nedávno oženil, vzal si jednu ze svých umělkyně, původem z Libanonu, možná z Jordánska – prostě odněkud odtamtud. Tmavookou krásku Zeezu, zpěvačku s jedním jménem jako Madonna. Nebo – jak říkala moje matka – Hitler. Přestože Zeeza uvažovala o přestoupení na novou víru, od rodného islámu ke katolíkům, matka nesla těžce, že Johnu Josephovi nebylo žádné irské děvče dost dobré. Aby prokázali své nejlepší úmysly, Zeeza s Johnem J. dokonce strávili líbánky v Římě.

Tak či onak jednojmenná Zeeza velmi proslula například v Egyptě a John Josephovým plánem bylo podobně ji proslavit v Irsku a v Anglii, prostě po celém světě.

„Mám za to,“ zamumlal Jay, čímž naznačil změnu tématu, „že seš čerstvě zaláskovaná.“

Sevřela jsem pusu tak, že jsem měla ze rtů ostrou čárku. Jak to, že to Jay ví? A co je mu do toho?

„Vlastně nic čerstvýho,“ odpověděla jsem. „Už to trvá šest měsíců.“

„Šest... měsíců...“ Jay předstíral úžas. „Páááááni.“

Něco v jeho hlase mě přimělo podívat se na něj. „Vlastně jsi nic nevěděš, že jo? Jen jsi lovil drby.“

„Jasně že věděl,“ trval na svém.

Jenže nevěděl a oblbнул mě. Zase.

„Mohli bysme ho lokalizovat podle jeho mobilu,“ prohlásil Jay.

„Koho? Artieho? Můžu mu akorát zkusit zavolat, jestli jsi tak chtivej seznámení.“

„Ne! Pane na nebi, myslím Waynea.“

„Koukáš moc často na detektivky.“

„Jako proč?“

„Na takovou akci potřebuješ povolení, od policajtů.“

„Nedá se nějak zjistit, kde použil kreditku nebo platební kartu za posledních šestatřicet hodin?“

„Snad jo...“ zarazila jsem se. Nevěděla jsem, jestli o tu práci stojím. Čím míň toho řeknu, tím líp. „Musíme se dostat do jeho počítače. Znáš heslo?“

„Ne.“

„No tak začni dumat.“ Možná byl důvěřivec, který heslo napsal na žlutý lepící papírek a umístil ho přímo na klávesnici. A možná že ne...

„Neznáš nějakýho hackera?“ vypadlo z Jaye. „Geniální děcko jezdící na prkně? Co bydlí v chatrči bez oken a kolem sebe má osmnáct počítačů a jen tak ze srandy se nabourá do systému Pentagonu?“

„Jak jsem řekla, moc čučíš na detektivky.“

5

Na lidi dělá dojem, když zjistí, že jsem soukromé očko, dokonce jsou z toho celí rozrušení, je to ale blbost. Málokdy, opravdu výjimečně se stává, že by mě chtěl někdo zastřelit. Ve skutečnosti se to stalo dvakrát a věřte mi, žádná velká zábava to nebyla.

Další pohroma je, že jsem *ženská*. Všichni totiž očekávají, že jim bude v patách chlap, pohledný a zanedbaný, mající problém s pitím a tři bývalé manželky. Běžně jde o vysloužilého policajta, který odešel od sboru za ošidných, ale naprosto zásadně nespravedlivých okolností.

A zatímco svět soukromých detektivů je opravdu minimálně zaplněn pohlednými zanedbanými muži, což je politováníhodné, skutečně se hemží ex-policajty, a to je *záhada*. Nejspíš je přirozený, že se dají na tuhle dráhu, když odejdou od policie. Jednak jsou zvyklí na šrumece a pak, pokud mají i nadále dobré vztahy s bývalými kolegy, mají přístup k nejrůznějším informacím, které jsou pro mě nedosažitelné.

Pro mě zjistit, zda má osoba policejní záznam, je tvrdý oříšek. Musím se dohadovat a domýšlet si, oni prostě zvednou telefon a brknou starýmu kámošovi, a ten jim dá přesný popis a aktuální verzi.

Ovšem ve všech ostatních ohledech jsou policajti stejně bezmocní jako soukromá očka. Jooo, koukaj jak zjara. Myslím, že je to tím, že jsou navyklí mít za zády všemocný zákon, že zamávaj odznakem a lidi musí udělat, co po nich chtějí.

Přizpůsobit se normálnímu životu jim moc nejde, protože občani jim už nemusí odpovídat vůbec na nic. Pokud chcete někoho přimět ke sdílnosti, a nemáte povolení nebo odznak, potřebujete kouzlo osobnosti, chovat se decentně a znát různé figle i triky. Nemůžete jen tak postávat někde venku v botách velikosti lodě, v kapse žmoulat housku se salámem a vyřvávat na lidi svoje otázky.

A při sledovačce jsou ex-policajti úplně odkecaní. Zásadně nevylejzají

z aut. Že by kvůli tloušťce? Nebo jsou tak líní? Jenže někdy musíte do terénu, obzvlášť když pátráte někde na venkově.

Jednou jsem dostala případ pojišťovacího podvodu, šlo o chlapa, který žádal vysoký odškodnění za ochrnutou nohu. Žil na farmě v odlehlém místě, všude pusto, prázdno, nebylo se kam schovat, nedalo se přiblížit, aniž by mě spatřil. Takže nezbylo, než se v noci zakopat – na mou duši, pomocí vlastní lopatičky jsem vyhloubila brázdou a vlezla si do ní. Trávila jsem tam třináct hodin denně, po tři dny, a civěla na dům.

Pršelo. Bláto se měnilo v bahno. Zničila jsem si oblečení. Byla mi zima, byla jsem děsně otrávená a nebylo kde čurat. Vydržela jsem, dokud jsem nenatočila dost potřebného materiálu.

Což se mi podařilo až ve chvíli, kdy po polní cestě projel nákladák a můj subjekt se vynořil z domu, křepkým a lehkým krokem na člověka, který by měl mít chromou, zmrzačenou nohu. Nákladní auto zastavilo vzadu u domu a sledovaný se vyhoupl na korbu, aby s pomocí řidiče sundali dolů vanu. (Takovou tu s nožkami, ale moderníma. Tlapy vyrobené z nerezů namísto ze staromědi a jakoby stříbřitě pocínované. Výrazně vydařená vana, co může stát pěkná samojediná uprostřed velké místnosti.)

Lázeňský předmět mě natolik oslnil, že jsem málem prošvihla následující. Můj pajdavý subjekt vykouznil žebřík, opřel jej o dům a začal vytažovat vanu nahoru, aby ji šoupnul dovnitř oknem do ložnice. Cvak cvak cvak vydával můj foťák zvuky z bahnitého zákopu, vrr vrr vrr vrněla kamera, a když se konečně setmělo, vyškrábala jsem se ven, zahrabala díru a vrátila se do B+B hotelu. Strávila jsem hodinu ve vaně (želbohu velmi obyčejné), pila jsem propašovanou vodku s colou bez cukru a hřál mě pocit dobře vykonané práce.

Vysloužilý policajt by nikdy tak daleko nezašel. Nad něco podobného je povznesený, tj. nad válením se ve škarpe. A ještě jedna věc – bývalí policisté se třepou hrůzou, že je někdo zastřelí. Opravdu, strachy piští jak čuníci. Jak jsem se zmínila, párkrát už mě postřelili, tedy opravdu nic příjemného, ale zároveň zajímavý zážitek. Dokonce, ano, vzrušující. Je pak o čem mluvit na večírcích.

Teda kdybych tam chodila.

Lidi se mě často ptají, jak se stalo, že je ze mě soukromý očko; není třeba nijak tajnůstkářit. Moje odpověď je velmi prostá a nečekaně jednoduchá. Absolvovala jsem kurz. Nikoli v Los Angeles, ani v Čechách to nebylo. V místním školicím středisku, pět minut autem od našeho domu.

Ani nešlo o intenzivní přípravu na budoucí povolání, kdy vás a vaše spolužáky odvezou na deset dní na nějaký zámeček a pak vás vyšlou do lesa střílet na plechovky, připravené neviditelnými elitními střelci.

Ne, můj pidikurz probíhal večerně. Jednou týdně, každou středu. Osm týdnů.

Má očekávání nebyla nijak vysoká, neb jsem již byla poučena životem – čím víc jsem se snažila, tím hlouběji jsem klesla.

Po střední škole jsem strávila pár let na akademii výtvarného umění, bylo to naprosto k ničemu, neudělala jsem ani jednu zkoušku. Následovalo krátké období soutěžení o titul Nejhorší číšnice světa. Poté jsem se rozhodla, že budu letuškou, jenže jsem nedokázala být dost milá. Pak jsem se školila na vizážistku. Doufala jsem, že dostanu práci u filmu, budu vytvářet kaluže krve a máchat v nich herce. Jenže jsem pracovala na živnosták, tudíž jsem musela o každou zakázku svádět lýtý boj s tisícem dalších vizážistů, zápas o život jako ve filmu *Gladiátor*. Poslední přeživší si zahraje. Jediná možnost, jak uspět v tlačenici, byla mít dobré vztahy s agenty přes vyhledávání talentů, a to se mi jaksi nedařilo.

Mně se práce prostě nedávala. Nejsem správný typ. Lépe řečeno – zaměstnávali mě, ale na zkrácený úvazek, aby mě následně vyhazovali. Jedna filmová agentka, když mi svýho času ukončovala smlouvu, prohlásila, že klamu obličejem. „Vy jste hezká,“ vlastně žehrala. „Máte pravidelné rysy. A v časopisu *Půvab* psali, že pravidelnost je lidskému oku velmi příjemná. Takže to nebyla moje chyba, prostě jsem reagovala na biologický imperativ. I zuby máte pěkné, připouštím, že když se usmíváte, působíte... *mile*. Jenže nejste, že?“

„Doufám, že ne,“ nechala jsem se slyšet.

„Tak to vidíte, a je to tady zase. Jste bystrá, a přitom nejste schopná své sklony řádně zvládat...“

„... a často bývám držkatá.“

„Přesně.“

„Prostě si poberu svoje kartáče a houbičky a vypadnu.“

„Je to na vás.“

Nicméně jsem se z jakéhosi chvilkového vrtochu zapsala do kurzu pro začátečníky, obor Soukromý detektiv, a poprvé v životě jsem dorazila na každou hodinu.

Donekonečna jsem začínala nejrůznější činnosti a hledala svoje pravé místo. Po třetím čtvrtém týdnu se dostavila nuda a já předstírala chřípku a raději

týden zůstala doma; mezitím výuka natolik pokročila, že jsem si řekla, že jsem tolik zameškala, že už se stejně nechytím a nechám to na příští podzim.

Tohle studium bylo jiné. Naplňovalo mě nadějí. Myslela jsem si, že tuhle práci můžu dělat. Hodí se pro mou nemožnou povahu.

Učební program nebyl žádná *hoňka*. Podstatnou část výukového programu zabraly techniky sledování, ty mě uchvátily.

Jenže se taky vyskytovala spousta omezení, vycházela ze zákona o svobodném přístupu k informacím a ochraně dat.

Náš školitel strávil celou věčnost líčením, co *nesmíme*, a jak ta úžasně šťavnatá data tam někde venku jsou, ale jak přístup k nim bez povolení je vyloučen.

Dále nás zahrnul spoustou náznaků a významného pomrkávání, když pohovořil o „kontaktech“. Neboť zjevně všichni soukromí detektivové mají své „zdroje“.

Přihlásila jsem se s dotazem, zda těmi „kontakty“ má na mysli nelegální přístup k informacím.

Učitele jsem zarmoutila. „Odpověď nechávám na vašem uvážení, Helen.“ „Beru to jako ano. Takže jak se ke svým zdrojům dostanu?“

„Na www.illegalnikontakty.org,“ odpověděl.

„Dělám si legraci,“ dodal kvapně, když si několik posluchačů adresu označilo. „Je to na každém z vás. Ovšem jde o ilegální postup,“ zdůraznil znovu. „Nelegální je informace předat a zrovna tak protizákonné je za ně platit. Mnohem lepší bude vystavět vaše kroky na solidním pátrání, výslechu svědků atd.“

„Takže co takhle vyspat se s policajtem?“ napadlo mě. „Nebo s někým od Vodafonu? Z banky, od kreditek?“

Vypadal, že se nezmůže na odpověď, ale nakonec řekl: „Zkuste jim spíš napřed upéct bábovku. Nevytlučte si hned všechny trumfy.“

Byli jsme docela fajn partička a poslední večer výuky jsme skončili u svařáku a koláčků s kandovaným ovocem, přestože do Vánoc zbýval ještě celý měsíc. A pak jsme vyzbrojeni osvědčeními vyrazili svou cestou do světa.

Během týdne – *pouhýho* – jsem dostala práci soukromého detektiva.

Popravdě řečeno tou dobou byly podobný služby v Irsku na vzestupu, kdekdo něco nebo někoho hledal, přesto jsem byla velmi potěšená, že si mě najala jedna velká dublinská firma. Když říkám velká, myslím samozřejmě malou. V terminologii irských soukromých oček šlo o velkou (deset zaměstnanců).

Prováděli elektronické razie. Tedy znáte to – nějaká firma chystala důležité jednání s tajnými podklady a umírala hrůzou, že ji napíchne konkurenční firma nebo lumpové z vlastních řad, čili vyslali mě se spoustou hejblátek a aparátků, které budou pištět a vřeštět jako divý, jakmile narazí na štěnici ukrytou pod stolem nebo v klávesnici.

Velmi rychle jsem si uvědomila, že podobnou práci zvládne i cvičená opice a že tohle jsem dělat nechtěla.

Jenže... nejenže mě nevyhodili, ale ještě jsem v jednu chvíli povýšila! Zcela neslýchané nevídané. Stalo se v další velké dublinské soukromé detektivní firmě, a když říkám velké, myslím malé, samozřejmě. Avšak tentokrát šlo o naprosto odlišné pátrání. Žádná práce pro cvičenou opici, ale dřina pro osla, tedy sledovačka.

Tak či onak Irsko se tou dobou topilo v hotových penězích a lidé měli všelijaké představy, tím pádem některá sledování probíhala i v zahraničí. Můj život se načas stal nevídaně báječný. Poslali mě do Antiguy v Quatemale, pak do Paříže, a zase jsem bydlela v pětihvězdičkovém hotelu. A pracovala jsem. Rozhodně jsem se netoulala po ulici du Faubourg Saint-Honoré a nekupovala si boty. Namísto toho jsem připevňovala vysoce citlivé mikrofonky na přepážky i zdi a odposlouchávala muže i ženy, které nebyly jejich manželkami. Vracívala jsem se vítězoslavně domů s prokázanou nevěrou.

A samosebou jsem po tři dny pobývala i ve vyhloubených děrách plných bláta, a upřímně řečeno, i toto jsem si užila. Klidně bych tam byla déle, jen abych dosáhla výsledku. Jenže jsem – odpusťte mi to kliše – dostala hlad. Chtěla jsem pocítit příval adrenalinu, až přišpendlím padoucha neprůstřelným důkazem, takzvaně těžko obstaratelným.

Ne vždy to byla sranda a zábava. Občas mě zmerčili a roztrpčený cizoložník po mně šel a rozbil mi foťák. Když se mi to stalo poprvé, zmocnil se mě poctivý strach. Opravdu jsem si řádně neuvědomovala, do jak nebezpečných situací se hru. Neodradilo mě to. Dávala jsem si větší pozor, ale nevzdala jsem to.

Získala jsem dobré jméno pro spolehlivost, dokonce neohroženost, a poprvé v životě se našli lidé, kteří mě chtěli mít na své výplatní listině. Dostávala jsem nabídky k práci zleva, zprava i zprostředka. Rozhodla jsem se, že udělám to, po čem všichni touží – udělám se pro sebe. Budu si velet, brát případy, jež zajímají mě, pracovat tolik hodin, kolik budu já chtít, a – nejoblíbenější důvod všech – skončím v pátek brzy odpoledne.

Jenže řeknu vám, pracovat sám na sebe není taková selanka, jak to vypadá. Musela jsem investovat tisíce eur do vybavení, musela jsem se činit, abych sehnala nové klienty, protože ty původní jsem si nesměla ponechat. Musela jsem si v té změti poradit sama, žádný kolega, co by za mě něco dohnal nebo dokonce jen zvedl telefon.

Ale uspěla jsem. Pověsila jsem se na Facebook a měla vizitky a pěknou malou kancelář. Když řeknu pěknou, myslím tím samozřejmě nepřijemnou. Ve skutečnosti fakt dost odpornou. Pidi mini prostůrek v rohu jednoho heroinem nasáklého činžáku.

Příznačné pro mě je, že tou dobou jsem si mohla dovolit lepší prostory. Viděla jsem jednu krásnou kancelář v ulici Grafton, ideální místo pro běhání v čase oběda. Husté koberce, vysoké stropy, skvěle rozvrhnutý prostor a vyzáblá blond recepční zvedala telefony. Jenže jsem dala přednost každodennímu křoupání injekčních stříkaček pod podrážkami.

Když se tohle všechno dozvěděla má sestra Rachel, prohlásila, že to potvrzuje její původní výzkum, že je se mnou cosi v nepořádku. A to sama zkusila, co mohla, chodí k psychologovi, protože bývala závislá.

Tvrdila, že jsem abnormálně, téměř psychopaticky rozporuplná.

Velmi správně, *i já se tak vnímám.*

6

Když někdo slavný bydlí ve zhora obyčejným bytě, je to vždycky překvápko. Protože pokud je k vidění v telce, tak zákonitě čekám, že bude přebývat ve střešní nástavbě usazen v běloskvoucí kůži.

Dům Waynea Diffneye se nacházel ve slepé uličce Mercy Close v přímořské čtvrti Dublinu Sandymountu. Stálo tam pouhých dvanáct domů, po šesti ve dvou řadách proti sobě, což by mi usnadnilo výslech sousedů.

Pokud ten kšeft přijmu.

Domky nebyly velké, stáli samostatně za nízkými zídkami a každý měl vpředu malou zahrádku. Převládaly, byť matně, známky vlivu jednoho dekorativního stylu – vysoká okna vsazená do kovových rámců a vitrážové tulipány nad vchodem.

Jay se vytasil s klíčem, který měl v kapse, a hned se hrnul dovnitř. Při-